

[Vesterager.]

gaard har helt Ret i, at vi staar daarligere i det i Aar end i Fjor, thi en af Grundene til, at vi fik den lille Lejlighedslov i Fjor, var, at der var gaaet saa kort en Tid, at man ikke havde saa store Midler til Raadighed i Kommunen, som man vilde faa, naar man havde hele Aaret bag sig og kunde fradrage Procenter paa hele Aarets Budget. Det ser det ærede Medlem ganske bort fra, og det er ikke rigtigt, det har man ikke Lov til, thi det betyder ikke saa ganske lidt for Landkommunerne.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at jeg har brugt Udtrykket om den politiske Idé ud fra den Agitation, som ligger til Grund for dette Lovforslag, Agitationen forud for Landstingsvalget. Denne Agitation var der ikke Spor af politisk Idé i. Det er saa nemt at sige til Folk, som stiller Krav, enten om højere Lønninger eller om Tilskud til det ene eller det andet: I skal bare komme til os, saa skal I nok faa det. Hvordan Samfundet skal bære det, hvordan det vil virke, hvordan man i det hele taget skal komme igennem, bliver der ikke taget Spor af Hensyn til. Det var ud fra den Betragtning, at jeg fremhævede, at der ikke var Spor af Samfundspolitik eller nogen som helst politisk Idé i denne Agitation.

Naar saa det ærede Medlem skød mig den Tanke i Skoene, at jeg skulde betragte de gamle som Stemmekvæg, vil jeg tilbagevise det paa det bestemteste. Jeg har aldrig behandlet de gamle haanligt, og jeg har aldrig betragtet hverken gamle eller unge som Stemmekvæg. Men jeg vil have Lov til, naar der foregaar en saa voldsom Agitation som den, de social-radikale Partier søgte at organisere foran Valget, og der kommer en Resolution fra en Organisation af Aldersrentenydere, at se, hvad der ligger bag dette, at se, om det nu er en klog social Politik i den Grad atfaa disse Mennesker ført frem med deres Krav, som Tilfældet var. Man behøver ikke at tage dette Standpunkt, fordi man ringeagter disse Mennesker, det kan udmærket godt være ud fra den Betragtning, at man ikke tror, at Sociallovgivningen tjener ved, at vi gaar frem ad den Vej. Om denne Sag vil jeg have Lov til at have min Anskuelse, selv om det ærede Medlem skulde have en anden, og det behøver ikke at betyde, at nogen af os anser disse Mennesker for at være Stemmekvæg.

Saa udtalte det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at jeg havde sagt, at der var Ting, vi maatte have oplyst, og saa kunde det tænkes, at der derefter kunde finde en For-

andring Sted med Hensyn til min Stilling til Lovforslaget. Jeg har fremhævet meget stærkt, at Loven skulde have Lov til at virke et Aars Tid. Her i dette høje Ting er vi jo ikke saa ængstelige for at ændre en Lov, og jeg har aldrig troet, at Aldersrenteloven skulde være evigt; men at komme med en Revision af et Par Lovparagraffer, hvorom vi i Fjor har ført indgaaende Forhandlinger, inden vi naaede det Resultat, vi fandt tilfredsstillende baade for By og Land, at komme med Forslag om Revision deraf, forinden man har set et eneste Aars Regnskab, forinden man har set nogen Oversigt over hele Virkningen, det kalder jeg utidig Forhastethed.

Naar det ærede Medlem mente, at jeg neppe kunde bevæges til at gaa med til Lovforslaget, er jeg tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret. Jeg tror, at vi er naaet saa højt med disse Udgifter, at der ude i den almindelige Befolkning er Klarhed over, at vi kan ikke naa synderligt højere.

Da vi forhandlede om Aldersrenteloven, og da i særlig Grad om § 6, var jeg med i Arbejdet og gik paa mange Maader mod den højtærede Indenrigsminister. Jeg syntes ikke om, at vi skulde vedtage Loven i den Skikkelse, som den højtærede Indenrigsminister havde foreslaaet. Netop af Hensyn til baade Bykommuner og Landkommuner ønskede man ikke, at det frie Skøn skulde indføres igen, men at man skulde blive ved de faste Satser, og at der saa skulde være en vis Bevægelighed, saaledes at der var et vist Beløb, som skulde være stillet til Raadighed. Dette Standpunkt mødtes vi i, og den højtærede Indenrigsminister gik med til det, ligesom jeg ogsaa mente at kunne forsvare det.

Havde det været saadan, at man havde ønsket det frie Skøn i saa stor Udstrækning, som man nu taler om det, havde Vejen været at gaa ind paa den højtærede Indenrigsministers Forslag og stille sig bag Ministerens § 6, saaledes som den var foreslaet. Saa vilde den højtærede Indenrigsminister have staaet stærkt, naar han havde to Partier bag sig. Men jeg mærkede ikke noget til, at der var noget Ønske i den Retning, tværtimod havde jeg Indtryk af, at man alligevel var glad for, at jeg paa mit Partis Vegne havde sat saa stærkt ind paa netop at faa denne Paragraf ændret.

Derfor er der ingen Grund til at bebrejde mig, at jeg ikke er gaaet ind i Arbejdet med den alvorlige Hensigt at tilvejebringe det bedst mulige Resultat baade for Kommunerne og for Aldersrentenyderne. Men der maa dog være Frihed til at kræve